

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **T.P.A. L.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1618/30

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 27. 8. 2019 o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 8 800 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost bezodkladně rozhodnout o její žádosti o povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podané dne 27. 8. 2019 a vedené pod sp. zn. OAM-21400/PP-2019.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby upozornila, že žalovaný již ve věci rozhodl dvakrát, avšak jeho předchozí rozhodnutí byla vždy zrušena nadřízeným orgánem, tj. Ministerstvem vnitra – Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (viz rozhodnutí ze dne 17. 6. 2021 a ze dne 12. 4. 2022). Dále žalobkyně poukázala na § 169t odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a na skutečnost, že nadřízený orgán na základě jejího podnětu vydal dne 4. 8. 2022 pod č. j. MV-124179-3/SO-2022, opatření proti nečinnosti, kterým stanovil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci do třiceti dnů ode dne doručení tohoto opatření, tj. do 5. 9. 2022. Žalovaný však toto rozhodnutí k datu podání žaloby nevydal a nadále zůstává nečinný.
3. Nad rámce výše uvedeného žalobkyně poukázala na to, že po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí obdržela předvolání k v pořadí již třetímu výsledku s tím, že řízení o žádosti se tím protáhne o dalších 30 dnů nad rámec lhůty stanovené nadřízeným správním orgánem. Žalovaný přitom nevysvětlil důvody, pro které tento úkon nemohl učinit v zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí, a to navíc za situace, kdy žalovaný měl od doby vrácení věci k novému projednání pět měsíců na to takový důkaz provést. Žalobkyni nebyla známa žádná zákonná překážka bránící žalovanému ve vydání rozhodnutí, neboť v současné době disponuje nezbytnými podklady pro vydání rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a navazující vyjádření

4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost, neboť žalovaný nebyl a není ve věci nečinný. Žalovaný měl za to, že žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti žalovaného, přičemž je velmi stručně založena pouze na tom, že správní orgán je ve věci nečinný. Uzavřel, že dne 6. 10. 2022 byl s žalobkyní proveden výslech a v nejbližší době bude vydáno rozhodnutí.
5. V replice ze dne 29. 10. 2022 žalobkyně odkázala na v pořadí druhé zrušující rozhodnutí, ve kterém zejména na straně 6 nadřízený správní orgán vyslovil závazný právní názor, když konstatoval, že v protokolech o výsledku žalobkyně a jejího manžela převažují odpovědi, ve kterých se oba manželé zcela shodli, nebo jejich rozdíly byly minimální. Na základě toho nebylo možné učinit závěr, že by žalobkyně a její manžel uvedli ve výpovědích nepravdivé skutečnosti. Podle nadřízeného správního orgánu současně žalovaný neprokázal, že by manželství s občanem České republiky bylo uzavřeno účelově toliko pro získání pobytu na území. Dále uvedla, že již absolvovala dva výsledky, doložila žalovanému celou řadu listinných dokladů v reakci na jeho žádosti, které prokazovaly její soužití s manželem. Žalovaný nerespektuje závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, ačkoli bylo žalobkyni vyhověno v obou případech odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný nijak nevysvětlil, proč výslech účastníků řízení neprovedl v řádné lhůtě pro projednání žádosti, ale až po uplynutí této lhůty.
6. K výzvě soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 17 A 79/2022-26, respektive k její urgenci ze dne 31. 1. 2023, č. j. 17 A 79/2022-27, žalovaný soudu sdělil, že správní řízení stále probíhá a žalovaný činí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí ve věci. Dne 19. 1. 2023 bylo žalobkyni, jejímu manželovi a právnímu zástupci odesláno předvolání k výsledku na

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

termín 1. 3. 2022 v 11:30 hod. Žalovaný rovněž připojil kopii omluvy žalobkyně z předvolání k výslechu v termínu 20. 12. 2022 v 9:15 hod. a podotkl, že z opakovaných omluv z termínu konání výslechu je zřejmé, že správní řízení je protahováno samotnou žalobkyní, a jakmile bude proveden výslech žalobkyně a jejího manžela, bude o žádosti žalobkyně rozhodnuto.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal tvrzenou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s.“).
8. Soud v dané věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci výslovně souhlasili.
9. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
 - Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona 326/1999 Sb. o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nebo
10. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
11. Předně soud k tvrzení žalovaného uvádí, že podanou žalobu neshledal nikterak nedostatečnou. Předmětná žaloba je sice stručná, avšak obsahuje veškeré náležitosti dle § 80 odst. 3 s. ř. s.
12. Dále soud uvádí, že nečinnost správního orgánu podle § 79 s. ř. s. nastává tehdy, jestliže má správní orgán povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, avšak ve stanovené lhůtě tuto povinnost nesplní. Nečinnost správního orgánu je tedy objektivně existujícím stavem, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedošlo k vydání rozhodnutí.
13. V projednávaném případě žalobkyně požádala o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ve smyslu § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. byl žalovaný povinen o žádosti žalobkyně rozhodnout do 60 dnů ode dne podání žádosti. Protože v projednávaném případě bylo rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobkyně opakovaně rušeno nadřízeným správním orgánem, zabýval se soud otázkou, od jakého okamžiku se v daném případě odvíjí lhůta k vydání rozhodnutí. V rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. V projednávaném případě nabylo rozhodnutí Ministerstva vnitra-Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo zrušeno v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-21400-37/PP-20, právní moci dne 12. 4. 2022 a od tohoto data je tak nutno odvíjet

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

novou šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Tato nová lhůta žalovanému marně uplynula dne 13. 6. 2022. Soud pak má za to, že v projednávaném případě nemohlo být žalovaným rozhodnuto bezodkladně, neboť dle rozhodnutí nadřízeného správního orgánu ze dne 12. 4. 2022, č. j. MV-46957-4/SO-2022, byl důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného vedle nepřezkoumatelnosti i nedostatečně zjištěný skutkový stav.

14. V této souvislosti není bez významu, že opatřením proti nečinnosti ze dne 4. 8. 202, č. j. MV-124179-3/SO-2022, Ministerstvo vnitra-Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto opatření. Soud pak připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, „[P]řijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti“. S ohledem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, se soud již blíže nezabýval průběhem správního řízení před podáním opatření proti nečinnosti, neboť by to bylo nadbytečné. Žalovaný byl v tomto období nečinný.
15. Soud dále konstatuje, že žalovaný byl nečinný i po vydání opatření proti nečinnosti. Žalovanému bylo opatření proti nečinnosti ze dne 4. 8. 202, č. j. MV-124179-3/SO-2022, doručeno nejpozději dne 5. 8. 2022, kdy bylo toto opatření zařazeno do správního spisu. Uvedené opatření pak ukládalo žalovanému povinnost rozhodnout ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení opatření, tj. do 5. 9. 2022. Žalovaný ke dni 5. 9. 2022 ve věci žádosti žalobkyně nerozhodl, když až po uplynutí nadřízeným orgánem stanovené lhůty přistoupil k dalším úkonům ve věci (viz předvolání k výsledku ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-21400-49/PP/2019, předvolání ke svědecké výpovědi ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-21400-50/PP/2019, a vyrozumění o předvolání k výsledku ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-21400-51/PP/2019). Provedení těchto úkonů však již na posouzení jednání žalovaného, respektive jeho nečinnosti nemůže nic změnit.
16. K tvrzení žalovaného, že ve věci činí úkony a že řízení je protahováno samotnou žalobkyní, která se opakovaně omlouvá z dostavení se k výsledku, soud podotýká, že jedinými úkony ve věci, které žalovaný učinil od vydání opatření proti nečinnosti, bylo předvolání k výsledku žalobkyně a předvolání ke svědecké výpovědi manžela žalobkyně. Tyto úkony pak dle úředního záznamu ze dne 6. 10. 2022, č. j. OAM-21400-52/PP-2019, žalovaný činí za účelem objasnění zjištění, že nájemce bytu, ve kterém je hlášena žalobkyně a její manžel k pobytu, nepoznal žalobkyni a ani jejího manžela na předložených fotografiích a nic mu neříkalo ani jméno žalobkyně a jejího manžela, žalobkyni a jejího manželi nepoznali ani nejbližší sousedé, tj. za účelem zjištění skutkového stavu věci. Ostatně, jak soud uvedl výše, skutečnost, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, vyplývá i z rozhodnutí nadřízeného správního orgánu ze dne 12. 4. 2022, č. j. MV-46957-4/SO-2022 (viz strana 7 odstavce 4. uvedeného rozhodnutí). Ačkoliv neobstojí tak tvrzení žalobkyně, že jí v současné době není známa žádná překážka, jež by bránila vydání rozhodnutí žalovaného, a tedy že žalovaný disponuje nezbytnými podklady pro rozhodnutí ve věci, nelze nečinnost žalovaného ve věci žádosti žalobkyně ospravedlnit zjišťováním skutkového stavu věci. Je totiž zákonnou povinností žalovaného zjistit skutkový stav věci, respektive

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

splnit všechny povinnosti uložené mu správním řádem a zákonem č. 326/1999 Sb., a to včetně lhůty dané § 169t odst. 6 písm. f) zákon č. 326/1999 Sb. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021 – 32, bod [32]). V této souvislosti soud zároveň poukazuje na skutečnost, že se žalobkyně sice podáním ze dne 8. 12. 2022 omluvila z předvolání k výsledku nařízeného na den 20. 12. 2022, zároveň však požádala o změnu termínu na libovolný termín v měsíci lednu a únoru 2023. Přes uvedenou žádost žalovaný stanovil datum nového termínu výsledku až s odstupem 2 měsíců, a to na 1. 3. 2023. Za uvedené situace nelze žalovanému přisvědčit, že je řízení protahováno pouze žalobkyní.

17. Soud při stanovení lhůty, ve které je žalovaný povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně, zohlednil lhůtu stanovenou zákonem č. 326/1999 Sb. k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně, která § 169t odst. 6 písm. f) tohoto zákona činí 60 dnů. Lhůta 30 dnů zákonem stanovenou lhůtu nepřekračuje a soud ji považuje za přiměřenou s ohledem na skutečnost, že do dané lhůty spadá den 1. 3. 2023, ve kterém se má opětovně uskutečnit výsledek žalobkyně, umožňující žalovanému dle jeho tvrzení vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že ve stanovené lhůtě je žalovaný povinen rozhodnout.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí podle § 81 odst. 2 s. ř. s., a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozsudku. Tato lhůta není delší, než jakou stanoví § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za repliku, neboť žalobkyně nepožadovala náklady za repliku a navíc obsah repliky nepřinesl žádné nové skutečnosti. Celkem náklady řízení činí 8 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.